

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/5/2020
Identifikačné číslo spisu:	7613235240
Dátum vydania rozhodnutia:	29.03.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Brňák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:7613235240.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu W. T., bývajúceho v O., E. XX, zastúpeného JUDr. Igorom Gažíkom, advokátom so sídlom v Prievidzi, Bojnická cesta 7, proti žalovaným 1/ JUDr. B. P., bývajúcemu v O., ul. X. C. XXXX/X, 2/ O. P., bývajúcemu v O., ul. X. C. XXXX/X, o vydanie bezdôvodného obohatenia, vedenom na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 7C/362/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 15. mája 2019 sp. zn. 1Co/144/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaným náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 19. novembra 2014 č. k. 7C/362/2013-86 v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia výrokom I. uložil žalovaným 1/, 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne do 30 dní od právoplatnosti rozsudku sumu 7.520,085 eur so 17,6 % úrokom z omeškania ročne od 20. októbra 2003 až do zaplatenia, výrokom II. v prevyšujúcej časti žalobu (protinávrh) zamietol, výrokom III. o trovách konania odkázal na rozhodnutie do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Podľa prvoinštančného súdu skutkovou podstatou vzniku bezdôvodného obohatenia bolo plnenie bez právneho dôvodu, resp. plnenie z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Z dokazovania je zrejmé, že žalobca cítiac sa byť výlučným vlastníkom danej nehnuteľnosti, realizoval jej modernizáciu, opravu a úpravu. Zhodnotená nehnuteľnosť bola využívaná oboma podielovými spoluvlastníkmi, teda aj pôvodným žalovaným (predchodcom žalovaných) a tvrdenie, že znalec nezohľadňoval jeho investície vložené do nehnuteľnosti, nevyjadril výšku zbúranej časti stavby, je pre daný prípad irelevantné, nakoľko podľa doterajšej súdnej praxe a z doterajšej známej judikatúry (R 25/1986, R 1/1979) vyplýva, že ustanovenie § 458 Občianskeho zákonníka určuje spôsob a rozsah povinnosti toho, kto neoprávnene získal majetkový prospech, a to tak, že sa musí vydať všetko, čo bolo neoprávnene získané. Rozhodujúce pri tom je to, o čo sa nadobúdateľ obohatil v čase získania neoprávneneho majetkového prospechu, a to bez ohľadu na to, či medzičasom,

keď sa uplatnil nárok na vydanie neoprávneného majetkového prospechu, došlo k zníženiu prospechu, jeho spotrebovaniu, jeho zničeniu či k jeho prevedeniu na inú osobu. Z uvedeného teda vyplýva, že hodnota neoprávnené získaného majetkového prospechu sa zásadne vyčísľuje podľa rozsahu v čase jeho získania. Za smerodajný sa považuje pôvodný vznik a nie ďalšie zotrvávanie neoprávneného majetkového prospechu. Rozhodujúce je, aký neoprávnený majetkový prospech mal povinný v čase jeho vzniku, lebo podľa ustanovení § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa musí vydať všetko, čo bolo neoprávnené získané. Preto nerozhoduje, čo tomu, kto získal neoprávnený majetkový prospech, z toho prospechu ešte zostalo, či a o čo je ešte obohatený, ale rozhodujúce je to, o čo sa obohatil v čase získania prospechu. Výkonaným dokazovaním súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu je opodstatnený len čo do základu, nie však v celom rozsahu čo do výšky. Žalobca sa titulom bezdôvodného obohatenia domáhal od žalovaných zaplata sumy 33.193,92 eur s príslušenstvom. Vychádzajúc zo záverov doplnku znaleckého posudku č. 1 Ing. Dušana Sarku, CSc. k znaleckému posudku č. 3/2012 súd zistil, že hodnota, o ktorú sa podieloví spoluvlastníci, teda žalovaní, nadobudnutím spornej nehnuteľnosti do výlučného vlastníctva obohatili, bola v celkovej výške 15.040,17 eur. Nakoľko právny predchodca žalovaných bol podielovým spoluvlastníkom nehnuteľnosti v 1/2, žalobca má v tomto konaní nárok na polovičnú cenu zhodnotenia tejto nehnuteľnosti. Na veci nič nemení ani tá skutočnosť, že žalobca prišiel o svoj polovičný spoluvlastnícky podiel v rámci exekučného konania (využitím predkupného práva predchodcu žalovaných). Na základe takto zisteného skutkového stavu, vychádzajúc zo záverov posledného znaleckého posudku, súd určil žalovaným povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 7.520,085 eur s príslušenstvom. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol. Žalobca si uplatnil aj nárok na príslušenstvo, a to úrok z omeškania od 20. októbra 2003, ktorý mu súd priznal vo výške 17,6 % ročne z dlžnej istiny.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu a žalovaného 1/ rozsudkom z 15. mája 2019 sp. zn. 1Co/144/2015 výrokom I. rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku voči žalovanému 1/ do sumy 3.930,41 eur potvrdil, výrokom II. v prevyšujúcom vyhovujúcom výroku voči žalovanému 1/ rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietol, výrokom III. v zamietavom výroku rozsudok potvrdil, výrokom IV. vyslovil, že plnením každého zo žalovaných do sumy 3.930,41 eur zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného, výrokom V. žalovanému 1/ priznal náhradu trov konania v rozsahu 52,64 % a žalovanému 2/ v rozsahu 9,38 % , výrokom VI. žalobcu zaviazal nahradiť preddavkované trovy štátu v rozsahu 76,32 % a žalovaného 1/ v rozsahu 23,68 % a výrokom VII. žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť z titulu náhrady preddavkovaných trov štátu na účet Krajského súdu v Košiciach sumu 607,51 eur a žalovanému 2/ sumu 188,50 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Podľa odvolacieho súdu vzhľadom na rozsah odvolaní žalobcu a žalovaného 1/ predmetom prieskumu v odvolacom konaní sa stal žalobcom uplatnený peňažný nárok vo výške 17.072,55 eur. Odvolací súd ďalej konštatoval, že súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na nesprávnom právnom názore pri posudzovaní otázky zhodnotenia nehnuteľnosti žalobcom a v dôsledku toho nevykonal vo veci potrebné a správne dokazovanie. Ním ustanovený znalec Ing. Sarka, CSc. neprípustným spôsobom nerešpektoval pokyn prvoinštančného súdu a zaujal v tomto smere svoj právny názor, na základe ktorého vyhotovil aj znalecký posudok, v ktorom opätovne ocenil investície žalobcu do nehnuteľnosti. V dôsledku tohto nesprávneho postupu vyhotovil znalecký posudok pre rozhodnutie vo veci nepoužiteľný. Súd prvej inštancie toto pochybenie znalca nenapravil. S poukazom na úpravu § 390 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) preto odvolaciemu súdu neostalo iné ako uvedený nesprávny postup súdu prvej inštancie napraviť a zabezpečiť odborný podklad pre zákonné rozhodnutie vo veci doplnením dokazovania v odvolacom konaní nariadením vo veci nového znaleckého dokazovania, voči výsledkom ktorého vzniesli námietky tak žalobca ako aj žalovaní. S poukazom na takto doplnené dokazovanie dospel odvolací súd k záveru, že žalobca v konaní preukázal zhodnotenie celej nehnuteľnosti v celkovej sume 15.721,61 eur. Týmto teda zhodnotil aj spoluvlastnícky podiel 1/2, ktorý vlastnil predchodca žalovaných. Hodnota zhodnotenia jeho podielu predstavuje takto sumu 7.860,81 eur. Žalovaní ako dedičia zodpovedajú záväzok predchodcu voči žalobcovi každý vo výške po 3.930,41 eur vychádzajúc z toho, že takáto suma u každého z nich neprevyšuje hodnotu zdedeného majetku. Do takejto sumy teda považuje odvolací súd za dôvodný nárok žalobcu voči žalovanému 1/, a preto v takomto rozsahu potvrdil vyhovujúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie vo vzťahu k nemu. Vzhľadom na skutočnosť, že vyhovujúci výrok súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalovanému 2/ nadobudol

právoplatnosť, odvolací súd v záujme predídania duplicitnému exekučnému titulu upravil vzájomnú zodpovednosť oboch žalovaných tak, že plnením každého z nich do sumy 3.930,41 eur predstavujúcej výšku zodpovednosti každého z nich zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného. V prevyšujúcej časti považuje odvolací súd nárok žalobcu za nedôvodný, a preto ho potvrdil vo vzťahu k obojm žalovaným, a to vo vzťahu k žalovanému 1/ zmenil vyhovujúci výrok nad sumu 3.930,41 eur a v tejto časti žalobu zamietol. K odvolacím námietkam oboch strán sporu odvolací súd uvádza, že ich nepovažuje za dôvodné. Vo vzťahu k námietke znalcom nevhodne použitej metódy na stanovenie technickej hodnoty nehnuteľnosti, odvolací súd uzavrel, že výber použitej metódy - metódy polohovej diferenciácie znalcom pri spracovaní zadaného znaleckého posudku v rámci oceňovania, považuje za najvhodnejšiu, v rámci ktorej metódy sa zohľadňuje iba samotné technické zhodnotenie nehnuteľnosti bez ďalších vplyvov, ktoré nemali strany možnosť ovplyvniť. V časti odvolania žalobcu, ktorý sa domáhal do výroku na peňažné plnenie uvádzať aj DPH, predmetom konania je nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a teda takýto nárok žalobcu nemá žiadne opodstatnenie. Povinnosťou žalovaných je vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške, v akej tento nadobudol na ich úkor. Ostatné odvolacie námietky považoval odvolací súd tiež za nedôvodné. Pri rozhodovaní o trovách konania odvolací súd vychádzal z § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 CSP, teda z pomeru úspechu vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným 1/.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca v rozsahu výrokov II. a III., vrátane súvisiacich výrokov IV, V., VI., VII. dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzuje z § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Žalobca v dovolaní namieta nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu s tým, že nebola správne vyriešená základná právna otázka, ktorá bola i ťažiskovým dôvodom odvolania, konkrétne použitie správnej metódy znaleckého ohodnocovania bezdôvodného obohatenia a tiež otázka zohľadnenia dane z pridanej hodnoty pri jej určení, s ktorými otázkami sa odvolací súd riadne nevysporiadal a nepodal k nim žiadne relevantné odôvodnenie. Za nesprávny považuje ten právny záver súdov týkajúci sa posúdenia výšky obohatenia bez zohľadnenia, že nehnuteľnosti sa prenajímajú a dosahujú výnosy, a napriek tomu pokladal súdmi zvolenú metódu polohovej diferenciácie znalcom, bez zohľadnenia týchto výnosov, ktorá zvolená metóda polohovej diferenciácie podľa súdov zohľadňuje iba samotné technické zohľadnenie nehnuteľnosti bez ďalších vplyvov, ktoré strany sporu nemali možnosť ovplyvniť, podľa neho odporuje stanoveniu všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti a v konečnom dôsledku stanoveniu rozdielu v ich cenách, a teda vo výške bezdôvodného obohatenia, tu potom už len s odkazom na rozhodnutia najvyššieho súdu konkretizované spisovými značkami s krátkou citáciou z nich argumentujúc, že súd ich nezohľadnil a vysporiadal sa s nimi. Dovolateľ za dosiaľ dovolacím súdom neriešenú právnu otázku považuje otázkou zohľadňovania dane z pridanej hodnoty (DPH) pri určovaní výšky bezdôvodného obohatenia, zvlášť v prípade, keď sa jedná o obohatenie spočívajúce v zhodnotení nehnuteľnosti. Zároveň dôvodí, že súdy vo svojich rozhodnutiach uvádzajú výšku bezdôvodného obohatenia, pričom väčšinou neuvádzajú, či sa jedná o čiastku s DPH alebo bez DPH a vo svojich rozhodnutiach sa nezaoberajú tým, či výška obohatenia, ktorá bola zistená na základe znaleckého posudku, ktorý vyčíslil sumu bez DPH, sa k tejto náhrade pripočíta. On ako neplatiteľ DPH si túto daň odpočítať nemôže, i keď táto bola zohľadnená napr. pri nákupe materiálov, ktoré vynaložil na predmetnú stavbu. Súd sa s touto jeho námietkou relevantne nevysporiadal. Otázkou pre súd je, aby zhodnotil použitie daňových predpisov, prípadne pomer použitia DPH. V zmysle Občianskeho zákonníka platí, že cena je určená miestom a časom a v zmysle zákona o DPH, pokiaľ je niekto vo výrobnom alebo produkčnom systéme platiteľ DPH a predáva sa konečnému spotrebiteľovi. Na základe toho je názor súdu nesprávny a neúplný v tom, že neriešil otázku daní a jej refundáciu. Za správny názor pokladá to, že k technickému vyčísleniu výšky zhodnotenia bez DPH je potrebné pripočítať výšku DPH, ktorá k nemu zo zákona patrí, nakoľko sa jedná o neplatiteľov DPH, ktorí si ju nemôžu odpočítať. Rozsudok potom závisí od toho, či znalec k vypočítanému zhodnoteniu pripočíta DPH alebo nie.

4. Žalovaný 2/ sa k dovolaniu nevyjadril, čomu nasvedčuje doručenie mu dovolania fikciou podľa § 111 ods. 3 v spojení s § 106 ods. 1 písm. a/ zákona č. CSP, t. j. považovaním tejto písomnosti dňom vrátenia nedoručenej zásielky súdu za doručenie, i keď sa žalovaný 2/ ako adresát o tom nedozvedel.

5. Žalovaný 1/, ktorému bolo dovolanie doručené do vlastných rúk, sa k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch:

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP

11. V danom prípade žalobca prípustnosť dovolania vyvodil z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu zmätočnosti uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

12. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 125/1999 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

14. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom či mimosporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1ECdo/10/2014, 3Cdo/146/2013). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

15. Dovolací súd v súvislosti s námietskou nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu poukazuje na doterajšiu judikatúru najvyššieho súdu - R 111/1998, R 2/2016, ako aj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016, v zmysle ktorých nedostatok odôvodnenia rozhodnutia (nepreskúmateľnosť) bol považovaný len za vlastnosť rozhodnutia súdu, ktorý zmätočnosť rozhodnutia nezakladá.

16. V predmetnej veci sú v dovolaní napadnutom rozhodnutí (obsah ktorého nemožno posudzovať izolovane od rozsudku súdu prvej inštancie, lebo prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok - vid' rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) zreteľne vysvetlené jeho podstatné dôvody, uvedené ustanovenia, ktoré súd aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ako i vysvetlené právne úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil. Prijaté právne závery sú primerane odôvodnené spôsobom zodpovedajúcim § 393 ods. 2 CSP (predtým § 157 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb.).

17. V súvislosti s námietskou nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu najvyšší súd akcentuje, že samotná skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

18. Žalobca odvolaciemu súdu v súvislosti s danou námietskou vytýka, že nebola správne vyriešená základná právna otázka, ktorá bola i ťažiskovým dôvodom odvolania, t. j. použitie správnej metódy znaleckého ohodnocovania bezdôvodného obohatenia a tiež zohľadnenie dane z pridanej hodnoty pri jej určení, s ktorými otázkami sa odvolací súd riadne nevysporiadal a nepodal k nim žiadne relevantné odôvodnenie.

19. V posudzovanom prípade ale obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd popísal obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedol, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil; z rozhodnutia je zrejmé, a to v nadväznosti na rozhodnutie súdu prvej inštancie, aké právne ustanovenia boli na vec aplikované (konkrétne ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce bezdôvodné obohatenie), z ktorých vyvodili svoje právne závery. Vo vzťahu k námietke znalcom nevhodne použitej metódy na stanovenie technickej hodnoty nehnuteľnosti odvolací súd uzavrel, že „výber použitej metódy - metódy polohovej diferenciácie znalcom pri spracovaní zadaného znaleckého posudku v rámci oceňovania, namiesto žalobcom žiadanej metódy výnosovej, považuje za najvhodnejšiu, v rámci ktorej metódy sa zohľadňuje iba samotné technické zhodnotenie nehnuteľnosti bez ďalších vplyvov, ktoré

nemali strany možnosť ovplyvniť". Vo vzťahu k námietke nezohľadnenia dane z pridanej hodnoty pri určovaní výšky bezdôvodného obohatenia odvolací súd uvádza, že „pokiaľ sa žalobca domáhal do výroku na peňažné plnenie uvádzať aj DPH, tak predmetom konania je nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a takýto nárok žalobcu nemá žiadne opodstatnenie. Povinnosťou žalovaných je vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške, v akej tento nadobudol na ich úkor". Ak dovolateľ tvrdí, že sa vo výroku nedomáhal uvádzať DPH, ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, ale vyčíslenia „ceny" znalcom vrátane DPH, k čomu znalec nepristúpil, pričom podľa zákona sa platby vždy vykonávajú s daňou z pridanej hodnoty, dovolací súd vidí v dovolateľom spochybňovanom ods. 31 odôvodnenia napadnutého rozsudku vysporiadanie sa s jeho požiadavkou priznať mu žiadaný peňažný nárok titulom bezdôvodného obohatenia predstavujúceho ohodnotenie zhodnotenia nehnuteľnosti v podielovom spoluvlastníctve sporových strán žalobcom s navýšením o príslušnú daň, ktorú musel pri investíciách do nehnuteľnosti odvieť. Podľa dovolacieho súdu sa z odôvodnenia vyplývajúceho z ods. 31 napadnutého rozsudku v kontexte s ostatnou časťou dôvodov dá logicky vyvodiť záver odvolacieho súdu o neakceptovateľnosti požiadavky žalobcu priznať mu nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia navýšený o DPH, o ktorú sa žalovaní mali podľa žalobcu tiež obohatiť, pretože obohatenie spočíva v zhodnotení nehnuteľnosti vykonanými investíciami, nie ohodnotením samotných investícií žalobcu do nehnuteľnosti, t. j. i tých, v rámci ktorých žalobca platil i DPH (je to zrejme zo stanoviska odvolacieho súdu o nesprávnom právnom názore súdu prvoinštančného pri posudzovaní otázky zhodnotenia nehnuteľnosti žalobcom cez oceňovanie samotných investícií), a to práve vzhľadom na povahu uplatneného nároku, jeho charakter a spôsob jeho ustálenia odvolacím súdom. Dovolateľ argumentoval i tým, že sa nedomáhal uvádzať DPH do výroku, čo podľa dovolacieho súdu bolo zrejme i súdu odvolaciemu (t. j. že žalobca žiada priznať nárok vo výške, ktorá by zohľadňovala i namietanú DPH, ktorá požiadavka sa niesla celým konaním a obe strany sporu k nej pred súdom i zaujali stanovisko), ale nakoľko sa nárok priznáva výrokovou časťou rozhodnutia, ktorej význam spočíva v tom, že iba táto časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností sporových strán, odvolací súd viazal požiadavku žalobcu priznať mu i žiadanú ním odvádzanú DPH v rámci platieb za plnenia súvisiace s investíciami do nehnuteľnosti, na výrokovú časť svojho rozsudku. Z uvedeného je teda zrejme, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie jeho rozhodnutia (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštalácie chápať ako jeden vecný celok) v základnom požadovanom akceptovateľné náležitosti v zmysle § 393 CSP. Na uvedenom závere nemohla nič zmeniť ani citácia žalobcu z odôvodnenia rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 50bdo/55/2018, pretože v prejednávanej veci nejde o taký výnimočný prípad, na ktorý sa vzťahovalo dané rozhodnutie najvyššieho súdu, t. j. prípad, kedy by písomné vyhotovenie rozhodnutia odvolacieho súdu neobsahovalo zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, ktoré by zakladalo porušenie práva na spravodlivý proces. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vyporiadava s podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. V zmysle uvedeného podľa dovolacieho súdu je myšlienkový postup odvolacieho súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlený, i keď stručne, ale zrozumiteľne vo vzťahu k namietaným otázkam žalobcu v odvolaní, navyše ktoré otázky nie sú otázkami právnymi ako sa mylne dovolateľ domnieva, ale otázkami skutkovými, t. j. predstavujúce namietanie správnosti skutkových zistení súdov nižších inštalácií, teda hodnotenia znaleckých posudkov, na ktorých svoje skutkové zistenia súdy založili. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Takisto samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi (I. ÚS 50/04), ani právo, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

20. Pokiaľ dovolateľ považoval za procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP nesprávny právny záver odvolacieho súdu o výške žiadaného bezdôvodného obohatenia, dovolací súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy občianskeho súdneho konania dospel najvyšší súd k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a tiež sp. zn.

1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Podľa právneho názoru najvyššieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Na tom, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá žalobcom tvrdenú vadu zmatečnosti (§ 420 CSP), zotrval aj judikát R 24/2017 a tiež viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (por. sp. zn. 1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018).

Dovolenie podľa § 421 ods. 1 písm. a/, b/ CSP

21. Pre všetky procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku v dovolaní zadefinuje a špecifikuje. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia.

22. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP).

23. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP má tiež osobitný význam korelačný vzťah medzi „právnou otázkou“ a „rozhodovacou praxou dovolacieho súdu“. Najvyšší súd už v niektorých rozhodnutiach uviedol, že „ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu vyjadrujú predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali“ (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/6/2017, 3Cdo/158/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 6Cdo/21/2017 a tiež 6Cdo/129/2017).

24. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej odvolací súd už určitú právnu otázku vyriešil, rozhodovanie jeho senátov sa ustálilo na zvolenom riešení tejto otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Najvyšší súd k tomu v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/6/2017 (podobne tiež napríklad v rozhodnutiach sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/235/2016, 4Cdo/95/2017 a 7Cdo/140/2017) uviedol, že „v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená“.

25. Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, nevymedzí

právnú otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, dovolací súd nemôže uskutočniť meritorný dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli), resp. nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa); v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP (pozri Števíček M., Fícová S., Baricová J., Mesiarkínová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., *Civilný sporový poriadok, Komentár*, Praha: C. H. BECK, str. 1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/14/2018, 2Cdo/167/2017, 3Cdo/28/2017, 5Cdo/13/2018, 7Cdo/114/2018, 8Cdo/78/2017). Treba zdôrazniť, že úlohou dovolacieho súdu nie je vymedziť právnú otázku, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; zákonodarca túto povinnosť ukladá dovolateľovi.

26. Dovolateľ v dovolaní namieta nesprávny záver súdov týkajúci sa posúdenia výšky obohatenia bez zohľadnenia, že nehnuteľnosti sa prenajímajú a dosahujú výnosy, a napriek tomu pokladal súdmi zvolenú metódu polohovej diferenciácie znalcom, bez zohľadnenia týchto výnosov, ktorá zvolená metóda polohovej diferenciácie podľa súdov zohľadňuje iba samotné technické zohľadnenie nehnuteľnosti bez ďalších vplyvov, ktoré strany sporu nemali možnosť ovplyvniť, podľa neho odporuje stanoveniu všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti a v konečnom dôsledku stanoveniu rozdielu v ich cenách a teda vo výške bezdôvodného obohatenia, tu potom už len s odkazom na rozhodnutia najvyššieho súdu konkretizované spisovými značkami s krátkou citáciou z nich, argumentujúc, že súd ich nezohľadnil a nevysporiadal sa s nimi. Z takto formulovanej dovolacej argumentácie žalobcu, spochybňujúcej nesprávnosť znalcom zvolenej metódy ustálenia výšky zhodnotenia nehnuteľnosti žalobcom jeho investíciami do nehnuteľnosti, dovolateľ žiadnu právnú otázku nenastoluje. Tvrdenia žalobcu smerujú k skutkovým zisteniam, resp. nesúhlasí so skutkovými zisteniami odvolacieho súdu založenými na dokazovaní (tu na dokazovaní znaleckom) vykonanom súdmi nižšej inštancie, z čoho podľa dovolacieho súdu je možné vyvodiť jedine polemiku dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritiku toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému. Dovolací súd zdôrazňuje, že mu pri posudzovaní prípustnosti (a prípadne i dôvodnosti) dovolania neprislúcha preskúmať správnosť skutkových zistení súdov nižších inštancií, a teda ani hodnotenie znaleckých posudkov, na ktorých svoje skutkové zistenia súdy založili, ani preverovanie odborných záverov obsiahnutých v znaleckom posudku, pričom len samotná polemika dovolateľa so závermi znaleckého posudku, resp. so závermi odvolacieho súdu pokiaľ ide o hodnotenie tohto dôkazu, nemôže založiť prípustnosť dovolania.

27. Dovolateľ tak vo svojom dovolaní nepoložil právnú otázku zásadného významu riešenú odvolacím súdom, čím potom ani nedefinoval, ako takto konkretizovanú právnú otázku riešil odvolací súd spolu s vysvetlením, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; neuvádza ani, ako by mala byť právná otázka (vymedzená relevantným spôsobom) správne riešená. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v Civilnom sporovom poriadku (pozri napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/98/2017, 3Cdo/94/2018, 4Cdo/95/2017, 8Cdo/100/2019). Treba zdôrazniť, že povinnosť vymedziť právnú otázku ukladá dovolateľovi zákon.

28. Predmetná dovolacia námietka nesprávneho právneho posúdenia veci tak nemôže založiť prípustnosť dovolania žalobcu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

29. Podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým

sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Relevanciu podľa tohto ustanovenia má len právna (nie skutková) otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Musí ísť pritom o takú právnu otázku, ktorá bola podľa názoru dovolateľa odvolacím súdom vyriešená nesprávne (porovnaj § 432 ods. 1 CSP) a pri ktorej - s prihliadnutím na individuálne okolnosti veci (prípady) - zároveň platí, že ak by bola vyriešená správne, súdy by nevyhnutne rozhodli inak, pre dovolateľa priaznivejším spôsobom. Ak procesná strana vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, musí: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ podať svoje vysvetlenie, ako mala byť táto otázka správne riešená.

30. Z dovolania je zrejmé, že dovolateľ za dosiaľ dovolacím súdom neriešenú právnu otázku považuje otázku zohľadňovania dane z pridanej hodnoty (DPH) pri určovaní výšky bezdôvodného obohatenia, zvlášť v prípade, keď sa jedná o obohatenie spočívajúce v zhodnotení nehnuteľnosti. Zároveň dôvodil, že súdy vo svojich rozhodnutiach uvádzajú výšku bezdôvodného obohatenia, pričom väčšinou neuvádzajú, či sa jedná o čiastku s DPH alebo bez DPH a vo svojich rozhodnutiach sa nezaoberajú tým, či výška obohatenia, ktorá bola zistená na základe znaleckého posudku, ktorý vyčíslil sumu bez DPH, sa k tejto náhrade pripočíta. On ako neplatiteľ DPH si túto daň odpočítať nemôže, i keď táto bola zohľadnená napr. pri nákupe materiálov, ktoré vynaložil na predmetnú stavbu. Súd sa s touto jeho námietkou relevantne nevysporiadal. Otázkou pre súd je, aby zhodnotil použitie daňových predpisov, prípadne pomer použitia DPH. Zdôraznil, že v zmysle Občianskeho zákonníka platí, že cena je určená miestom a časom a v zmysle zákona o DPH, pokiaľ je niekto vo výrobnom alebo produkčnom systéme platiteľ DPH a predáva sa konečnému spotrebiteľovi. Na základe toho je názor súdu nesprávny a neúplný v tom, že neriešil otázku daní a jej refundáciu. Za správny názor pokladá to, že k technickému vyčísleniu výšky zhodnotenia bez DPH je potrebné pripočítať výšku DPH, ktorá k nemu zo zákona patrí, nakoľko sa jedná o neplatiteľov DPH, ktorí si ju nemôžu odpočítať. Rozsudok potom závisí od toho, či znalec k vypočítanému zhodnoteniu pripočíta DPH alebo nie.

31. I v danom prípade platí, že otázkou relevantnou pre prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia môže byť len otázka právna (hmotnoprávna alebo procesnoprávna, ktorej vyriešenie viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu). Riešenie právnej otázky (quaestio iuris) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení (to znamená až po vyriešení skutkových otázok) prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad. Navyše otázka musí byť procesnou stranou vymedzená v dovolaní jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania.

32. V danom prípade dovolateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, v dovolaní podrobil kritike skutkové a právne závery súdov, a naformuloval právnu otázku, ktorá podľa jeho presvedčenia ešte nebola dovolacím súdom riešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP). Vymedzením otázky žalobcom požiadavkou „zhodnotiť použitie daňových predpisov, prípadne pomer použitia DPH..." v spojení s požiadavkou zohľadňovania dane z pridanej hodnoty pri určovaní výšky bezdôvodného obohatenia, obzvlášť v prípade, keď sa jedná o obohatenie spočívajúce v zhodnotení nehnuteľnosti, v rámci ktorého zhodnocovania stavby pri nákupe materiálov platil i DPH, ktorú si už odpočítať nemohol, keďže nebol jej platiteľom, súdy nevzali do úvahy, so zreteľom na predmet sporu (nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia zhodnotením nehnuteľnosti), „právna" otázka vymedzená žalobcom v dovolaní nielenže dostatočne nespĺňa požiadavku formulačnej jasnosti a jednoznačnosti (dovolateľ dokonca ani nekonkretizuje, aké daňové predpisy a ich príslušné právne normy, resp. norma mala byť podľa neho na daný vzťah aplikovaná), neuvádza ani to, ako jej vyriešenie malo mať vplyv na právne závery rozhodnutia odvolacieho súdu, a či vôbec na jej riešení bolo napadnuté rozhodnutie založené.

33. Súdy nižších inštancií dospeli k zhodnému právnemu názoru, že v danom prípade žalovaní získali bezdôvodné obohatenie na úkor žalobcu, ktoré obohatenie sú povinní vydať (§ 451 a nasl. Občianskeho

zákonníka) a že v takomto prípade je pohľadávka z bezdôvodného obohatenia nie hodnota vynaložených prostriedkov (t. j. vrátane prostriedkov použitých na zakúpenie materiálov a pod. s kúpnu cenou vrátane príslušnej DPH), ale rozdiel medzi hodnotou nehnuteľnosti pred investíciami a po nej, t. j. že vynaložením investícií žalobcom do cudzej nehnuteľnosti vzniká vlastníkovi bezdôvodné obohatenie v rozsahu, v ktorom sa nehnuteľnosť oproti predchádzajúcemu stavu zhodnotila, nie v rozsahu hodnoty vynaložených prostriedkov na jej zhodnotenie, ktoré závery korešpondujú s ustálenou rozhodovacou praxou (pozri napr. Cpj 34/1974 R 26/1975 NS ČR, ako i rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Cdo/21/2007). Takýto spôsob ustálenia bezdôvodného obohatenia žalobca výslovne nespochybňuje, podstatou jeho dovolania je len polemika ustálenia výšky obohatenia cez namietané nezohľadnenie, že ako investor v rámci vynakladania finančných prostriedkov na zhodnotenie stavby platil i DPH, ktorú si odpočítať nemôže, čo v rámci hodnotenia znaleckým posudkom podaným v odvolacom konaní súd nebral do úvahy, čím potom v skutočnosti ale žiada v rámci nároku na bezdôvodné obohatenie vydať hodnotu vynaložených prostriedkov do cudzej nehnuteľnosti, čo si navzájom odporuje. Ako už bolo uvedené, pre dovolanie prípustné podľa § 421 CSP platí, že ho možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP), pričom tento dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Z obsahu dovolania žalobcu ale nie je zrejmé, v čom považuje rozhodnutie odvolacieho súdu vo vzťahu k ním nastolenej otázke za nesprávne (v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia) a ako mal odvolací súd podľa jeho názoru nastolenú právnu otázku správne riešiť. Pokiaľ žalobca vo svojom dovolaní len pristúpil k strohému vymenovaniu otázky, ktorú podľa jeho názoru odvolací súd posúdil nesprávne, bez toho, aby ju naformuloval ako otázku právnu a uviedol vlastnú právnu argumentáciu, ktorá by sa týkala uvedenej otázky, ako ju mal odvolací súd správne vyriešiť, takto vymedzený dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci nespĺňa zákonom stanovenú požiadavku kladenú na spôsob jeho vymedzenia v zmysle § 432 ods. 2 CSP.

34. Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP a § 432 ods. 2 CSP.

35. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd odmietol dovolanie žalobcu proti napadnutému odvolaciemu rozsudku, a to podľa § 447 písm. c/ a f/ CSP. Nezistenie prípustnosti dovolania žalobcu malo potom za následok, že najvyšší súd nemohol rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému dovolaciemu prieskumu.

36. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

37. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3: 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.